

Filholet
Bogsamlingen Uldum Højskole
1944.

Uldum Højskole
Uldum St.

Harsskrift

for

Uldum Højskoles Elevforening.

1912.

Horsens.
Expres-Trykkeriet (J. A. Kloster).
1912.

Ved Aabningsmødet

5. November 1911.

DET er ofte bleven mig fortalt, og jeg har ogsaa selv erfaret det, at der i mange Præstehjem kan herske en ejendommelig Stilhed Lørdag Eftermiddag og Aften og Søndag Morgen. Jo, for da skal Præsten forberede og berede sig til sin Søndagsgudstjeneste. Saa ved alle i Huset, at det er Alvor for ham, og de vil da gerne vise deres Ærbødighed for hans Arbejde ved at gaa stille omkring. Ja, det kan være, at de, der staar ham meget nær: hans Hustru, Børn og gode Tjenestefolk, følger saa levende med i hans Gerning, saa de beder en Bøn til den Almægtige om, at hans Forkyndergerning maa blive til Guds Ære og til Velsignelse for Mennesker. —

Noget af den samme alvorlige Stilhed, man kan opleve i et Præstehjem, kender man ogsaa til paa en Højskole. — Det mærkes mest, før et Elevhold skal komme, og det mærkes vel særlig stærkt ved en Lejlighed som denne, hvor vi staar ved Begyndelsen til et Arbejde; thi selv om Højskolegerningen ikke er ny for os, saa er vi dog nye paa dette Sted, og det er førøvrigt jo ogsaa noget nyt, at Skolen her, fra at være udelukkende Pigeskole, gaar over til ogsaa at modtage Karle. — Ellers kan der udvortes set være Travlhed nok ved en Lejlighed som denne. Det volder altid Forstyrrelse, naar et Hold Mennesker rykker ud og et andet flytter ind; men bag al Optagelsen ligger alligevel den forventningsfulde Alvor om det, der skal komme, og det giver Stilhed i Sindet. —

Jo, der er ved en Lejlighed som denne saa mange Spørgsmaal, der dukker op. Hvordan skal det gaa med Arbejdet? Vil det lykkes? Vil de Elever, der nu sætter sig paa Skolebænken, slutte sig til Husets Folk og føle sig hjemme her? Vi ved godt, at vi ikke kan erstatte dem deres Hjem og være det

samme for dem som Forældre og Søskende, men ønsker dog saa meget, at de maa føle sig hjemme, ikke blot i Skolestuen, men ogsaa i vore Stuer. Ja, hvordan skal det hele gaa? Det spørger ikke blot Lærerne om, men det tænker ogsaa Husmoderen og Pigerne paa, fordi de jo skal sørge for Maden og Hjemmets Hygge. — Ogsaa de føler — Ansvar. Hvordan skal Tonen blive paa Skolen? Vil den gode, fortrolige Tone blive den herskende indbyrdes mellem Eleverne og mellem Lærer og Elever. — Ja, hvordan skal Arbejdet lykkes? Den almægtige ved det, men jeg ved, at vort Ansvar over for Eleverne nok kan give os noget at tænke paa. En Ting er jeg sikker paa, at de unge kommer med det Krav til os: Giv os noget, vi kan være glade for, noget vi kan have Gavn og Glæde af i Fremtiden. — Vi kan da nok behøve at bede om Guds Hjælp til, at de ikke maa blive skuffede, men at vi maa være til Velsignelse for dem. — Ja Spørgsmaalene vælder frem, nu vi skal begynde Arbejdet, og det kan godt være lige ved at tage Magten fra en. Men saa kan det hjælpe og styrke, naar man søger at klare sig, hvad man stiler efter, hvilket Maal man vil naa. Da faar man nyt Mod og større Kraft til at vove Farten. — Nu ved alle jo, at der kan tales om dette Højskolens Maal i saa mange Toner, som hver for sig kan være ægte nok. Ved denne Lejlighed vil jeg udtrykke det saadan, at Maalet er dette: at tjene Ungdommen. Men saa maa jeg forklare, hvad jeg mener hermed. Jeg mener absolut ikke at tjene og forkæle er et og det samme. Jeg tror nu heller ikke, at Ungdommen sætter Pris paa at blive kælet for, lige saa lidt som jeg tror, de unge bryder sig om at blive snakket efter Munden. Med dette at tjene mener jeg heller ikke, at vi skal være Oppassere for de unge. — Vi kan snart faa nok af dem, der -- behøver en Barnepige. — Nej, naar jeg siger, vi skal tjene Ungdommen, saa mener jeg dermed, at vi skal tjene det bedste hos de unge, det ægte, det gudgivne, det, som stammer ovenfra. — Enhver vil nok forstaa, at det, paa den Maade set, nok er værd at gøre sig til Tjener. — Og jeg mener ogsaa at have erfaret, at naar unge Mennesker opdager, at man gerne vil være deres Ven og være med til at fremelske det gode hos dem, at saa taaler de ogsaa udmærket, man prøver paa at rette det, der skal rettes. — Har de det Indtryk: det Menneske mener mig det godt, ja saa kan der komme et og andet i Vejen, og det kan endda blive godt. —

Der er noget, man har kaldet for Ungdommens Evangelium; og dermed mener man Ungdommens Ret til at leve sit eget Liv, dens Ret til at udvikles i alt godt og smukt. Det ved alle, at jo bedre Foraar og Sommer, des rigere Høst. I Aandens Verden gælder det samme. Har man aandeligt talt haft en smuk

og rig Ungdom, saa faar man ogsaa en Høsttid, da der kan udrettes noget alvorligt i et virksomt Menneskeliv. Hvad hører der da til for at leve et frugtbart Ungdomsliv? Først dette, synes jeg, at der levnes den unge Tid til at leve et aandeligt Liv. — Jeg ved for Resten godt, at det ikke altid er Optagethed af Arbejde, der forhindrer unge Mennesker i at leve et aandeligt Liv. — Det kan ogsaa være Dorskhed og Sløjhed. Man sidder saa rart i Bænkekrogen og halvslumrer med Piben i Munden, — Arbejdet med at komme hen i Gymnastiksalen, til Aftenskolen eller til Foredragssalen kan for enkelte være saa overvældende, at det ikke er til at komme over. — Hvis det da ikke er noget endnu værre end Sløjhed, der holder tilbage —. Men det er heller ikke de sløje og træge, jeg tænker paa; jeg tænker paa dem, der dybest inde — selv om det tidt kan være ubevidst — har Trang til at leve med, og af dem har vi dog Gud ske Lov mange i vort Land. — Der er en stor Flok nu, som ønsker at blive en vaagen, dansk og kristen Ungdom, en Flok, som lever med og tænker over, hvad der sker i deres Land, som gerne vil modtage aandelige Værdier og ikke tror sig færdig. — Det at være i Tjeneste for sli en Ungdom, det er det herligste, jeg kender, og det er lykkelige Øjeblikke for en Lærer, naar han ser de unge vokse og styrkes i alt godt. Intet kan som det give ham Mod til sin Gerning. —

Til Ungdommens Evangelium hører ogsaa det, at man træffer Venner, man kan dele det bedste med. — I Barndomstiden har man Legekammerater, i Ungdomstiden faar man Venner. Jeg har i dette Efteraar faaet stærke Vidnesbyrd om det sidste. Flere Gange er jeg bleven spurgt, naar jeg rejste omkring: „Kender du ham; jeg blev kendt med ham, da vi begge var unge, og det glemmer vi nu aldrig. Han var mig en god Ven, vi kunde dele det bedste med hinanden“. — Naar der saadan blev spurgt, saa kunde den spørgendes Stemme blive saa forunderlig blød og mild. Jo, det var Alvor med dette Ungdomsvenskab; det gik i Dybden, og Mindet derom er som en gammel, kendt Melodi, man smiler over at høre paa ny. Saa har jeg lagt Mærke til, hvilke Venskaber, der var de stærke; det var næsten altid dem, der var bygget over noget godt. Men alle alvorlige Mennesker ved forøvrigt ogsaa, at de Venskaber, som er knyttet over Kortspil og Drik, kun varer fra en Dag til den næste. — Det er et af disse Venskaber H. C. Andersen gør Løjer med i „Fyrtøjet“. Soldaten har faaet mange Penge og fine Klæder, og da han er dygtig til at give ud, faar han mange Venner, der rigtig forstaaer at rose ham. — Men da han saa bliver fattig og maa flytte op paa Tagkammeret, saa kan Vennerne slet ikke naa op til ham mere. — Godt er det for Resten, at det gode binder stærkere end det stygge. —

Saa vilde jeg endvidere nævne som det tredie, at der til Ungdommens Evangelium hører det at faa Idealer at stræbe efter. — Ved Idealer forstaar jeg her høje Maal, man stiler imod. De har den Egenskab, at de vinker og drager og gør lyst for vor Fod, saa vi kan se, hvor vi skal træde. Idealerne hæver Mennesket over Dyret, har Mennesker ikke dem, synker de ned i det dyriske. — Som Skolen gerne vilde hjælpe de unge til Rette med at faa Tid til aandelig Virksomhed og giver Husly for gode Venskaber, saadan vilde den ogsaa gerne pege hen paa værdifulde Idealer. — Den vilde gerne lære Eleverne Orden med Hensyn til deres Arbejde. — Uorden er Synd, ligesom Synd jo er Uorden i stor Stil. — Evnen til at lade sig gribe vilde den ogsaa gerne opøve for Eleverne, saa de fik det Ideal i Ærbødhed at bøje sig for det virkelig store. —

Skolen vil ikke, som man spottende kan høre sige, gøre sine Elever til Videnskabsmænd i 3 eller 5 Maaneder; den vil i Stedet lære Eleverne Respekt for det alvorlige videnskabelige Arbejde. — Naar vi her paa Skolen nu har faaet en Landbrugs-kandidat som Lærer, er det ikke for at give videnskabelig Landbrugsundervisning, men for at give Eleverne Kærlighed til og Interesse for deres Gerning ved Landbruget. — Vi vil heller ikke gøre dem til Kunstnere i Sang og Musik. Det magter vi ikke selv; men vi vilde gerne lære dem at holde af Sang og Musik. Vi magter heller ikke at give Eleverne omfattende Kendskab til Historien; men vi vilde gerne pege hen mod dens store Skikkelser og lære dem at uddrage Levevisdom af den, saa de retvendte kunde gaa ud til deres Gerning. Og vi vilde helst af alt pege hen paa Kirken, der hvor det gamle Evangelium forkyndes, saa de i Jesus Kristus maa se deres højeste Ideal. — Menigheden trænger ogsaa i vore Dage saa stærkt til de unge, saa alene af den Grund var det værd at vise dem til Kirken; men først og sidst er det selvfølgelig for deres egen Skyld, vi gerne vil vise dem til Menighedens Forsamling. —

Der kunde vel nævnes mere, hørende ind under Ungdommens Evangelium; men det faar være nok. — Jeg har antydet Retningen, jeg ønsker vort Arbejde skulde følge. — Det kan altsammen samles i dette at tjene. — Naar Bekymringerne kommer, saa maa vi holde dette vort Maal fast, og saa kan vi da for Resten gøre, som der bliver gjort i Præstehjemmene, vi kan bede en stille Bøn om, at den almægtige vil lægge sin Kraft og Velsignelse til Skolens Gerning, saa Arbejdet maa blive til hans Ære og til Gavn for vore Elever.

Svenning Pedersen.

JEG skal skrive en lille Smule til Aarsskriftet, som jo skal sendes ud ved Nytaarstide. Og saa sidder jeg da og tænker paa Aaret, som er gaaet, siden det sidste lille Aarsskrift blev sendt, og jeg tænker paa Aaret, der kommer, og mine Tanker former sig til Spørgsmaal paa Spørgsmaal; thi det nye Aar er for mig, som det er for os alle: det ukendte. Men netop derfor føler mange af os Trang til paa Aarets første Dag ligesom at staa stille og se tilbage, og godt er det for os, om dette Tilbageblik kan give os Mod til ogsaa at se frem.

Nu ved jeg jo nok, at der er dem, som vil kalde det latterligt at gøre Forskel paa Aarets første Dag, Nytaarsdag, og de øvrige Dage; men det anfægter mig ikke, for jeg tror, det er en Fejl ved dem og ikke ved mig. Jeg tror, de aandeligt talt er syge, de Mennesker, for hvem Nytaarsdag er en Hverdag; jeg tror, at deres Liv er blevet en Trædemølle for dem; de har hørt op med at haabe; de har ingen Forventninger. De har ingen Maal for deres Liv, og derfor slæber Dagene af Sted for dem i en lang Kæde af Ensformighed. — Der rinder mig pludselig i Tanker et Ord af Prædikernes Bog: „Hvad som var, det samme skal vorde, og hvad som er sket, det samme skal ske, og der er slet intet Nyt under Solen“.

Mennesker, som ser saaledes ind i Fremtiden, og det er der desværre nogle, som gør, de er kørt fast. For dem er Livet en lang, trist, graa Landevej, hvorpaa de skal vandre, uden at vide, hvortil deres Vandring fører dem, og for dem er Nytaarsdag blot en Dag i den lange Kæde af indholdsløse Dage; thi „der er intet Nyt under Solen“.

Men for vaagne Mennesker er Nytaarsdag Begyndelsen til et nyt Aar, i hvilket de venter at naa noget af det, de ikke naaede i det gamle, og derfor er det, de staa stille og gør det gamle Aars Regnskab op og lægger Planer for det ny, og derfor er det, de mange Spørgsmaal dukker op i Sindet. —

At gaa ind i et nyt Aar er som at flytte ind i et nyt Hus. Man gaar og stiller Møblerne paa Plads, og saa kommer Tankerne. Man vil gerne have noget af det gamle Hjemms Hygge

ind i det ny, og var der nogle af Møblerne, som ikke stod tilfredsstillende i det gamle Hjem, søger man at faa dem anbragt bedre. Naar man er færdig, sætter man sig — mer' eller mindre tilfreds med Ordningen —; men saa slaar det pludselig ned i en: Hvordan mon dit Liv nu vil forme sig her? Nu har du gaaet og arbejdet for at faa det hyggeligt, og det er jo godt nok; men der er alligevel noget, som er vigtigere: Livet i disse Stuer. Hvad mon du her skal opleve af Glæde og af Sorg? —

Det samme Spørgsmaal stiller man, naar man lægger Planer for det kommende Aar. Man vilde saa inderlig gerne have Svar derpaa; men idet man atter tumler med de lagte Planer og Mulighederne for at faa disse fulgt for deraf at gætte sig til Svaret, opdager man, at dette er en hel Række af Spørgsmaal og Forhaabninger. Al denne Tænken og Spørgen har nu sat en i Spænding; men det er godt, om man har noget af denne Spænding ved Aarsskiftet; thi den er Betingelsen for, at det ny Aar kan faa Indhold for en. Derfor: Lykkelig den, der har den! —

Men lykkeligere endnu er den, som ved, hvor han kan gaa hen og finde Hvile for sit urolige Sind, finde den Hvile, der gror frem af Tro paa Livet. —

Mit Arbejde med denne lille Nytaarshilsen til jer, havde gjort mig selv urolig, og jeg kom pludselig i Tanker om, at jeg vilde se Evangelierne til Nytaarsdag. Saa slog jeg op i Salmebogen, og jeg kom først til at læse anden Tekstrække, hvori Fadervor findes. Hvor den Tekst passer til Nytaarsdag:

„Med et Fadervor i Pagt *
skal du aldrig gyse!“

Saa gid vi da maa kunne gaa ind til det ny Aar med vort Fadervor som Rejsekost; saa er der Haab om, at vi gaar ind i et „glædeligt Nytaar“!

Hilsen

Janus Worm.

Bovbjerg.

Vi er jo nu flyttet ud i Nærheden af Vesterhavet, og hin Søndag i dette Efteraar, da Stormfloden rasede, var jeg med lille Helga og Jørgen gaaet ud til Bovbjerg. Havet var i et saadant Oprør at Hotelværtten erklærede, han ikke havde set det saa voldsomt i de 18 Aar, han havde boet der. Bølgeslaget gik helt op over den lodrette Lerskrænt i en Højde af over 100 Fod. Det var ikke at undres over, at Helge gav sig til at græde og sagde, hun vilde hjem til Moder. Der var saa stærke Kræfter i Virksomhed, at de maatte gøre Indtryk, selv paa de Mennesker, som daglig færdes derude. Man saa det paa Fiskerne, som samledes og hjalp hverandre med at trække Baadene langt op paa Land. Dybt under os væltede hushøje Bølger sig ind mod Bjergets Fod, slyngede Vragstumper, undertiden hele store Bjælker opad Skrænten, hvorfra de med voldsom Kraft kastedes tilbage i Havet for paany at blive et Bytte for de graadige Bølger. Ud for en af Høfderne ved Foden af Bjerget gaar der, som ved Munkebjerg, en Trappe op. Ad den Vej var Fiskerne gaaet ned og havde fravristet Havet et Menneskelig, som saas fra Toppen mellem Hødens Bjælker og Vragtømmeret. Liget var stærkt medtaget. Hovedet og den ene Arm omtrent borte. En ægte Strandvasker, som en af Fiskerne bemærkede.

Saaledes er det heldigvis sjældent at faa Stranden ved Bovbjerg at se. En Sommerdag, naar Havet ligger spejlblankt og kun et svagt Bølgeslag mærkes i Brændingen, mens de

hvide Klitter glitrer mod Nord og Syd i det stærke Solskin, og de frodige, grønne Korn- og Græsmarker ses milevidt ind over det bølgeformede Landskab, hvor de hvide Kirketaarne løfter sig mod den blaa Himmel, da er her vidunderlig skønt og fredeligt. Havet er vejet 2 a 300 Alen tilbage, og den hvide Strandbred neden for Bjerget og mod Nord og Syd neden for Klitterne, genlyder af de glade Badegæsters muntre Sang eller Samtaler. Bjerget strækker sig i en Længde af $\frac{1}{2}$ Mil langs med Stranden, og set fra Havet især har det i Afstand meget af Bjergnatur over sig. Staten har jo i mange Aar bygget Hølder for at værne de frugtbare Marker mod Havet, og det synes ogsaa tilsidst at skulle lykkes at bryde Bølgeslaget saa meget, at Resten af det kan bevares.

Til Slutning maa jeg blot endnu tilføje. Det er godt, at vi Mennesker, hvor vi end kommer hen i Verden, altid kan have Øjet opladt for det store og skønne i den Natur, som omgiver os; men der er noget, som er endnu mere værd, og det er at have Øjet opladt for det sande og gode i Menneskelivet. Dertil hjælpes vi ved at være tro imod de gode Oplevelser, vi har haft fra vor Barndom og Ungdom. Har vi haft et godt Hjem og mærket, at Faders og Moders Kærlighed har fulgt os, saa skal vi som unge blive ved at vende tilbage til det Hjem og den Kærlighed, saa ofte vi kan — det giver os Fremgang i det gode, det faar noget af det sande, som der er kommen os i Møde, til at gro frem i vort eget Liv. Men som det gælder om vort Barndomshjem, saaledes ogsaa om de gode Oplevelser, vi har haft i vor Ungdomstid. De Venner og Veninder, vi fandt i Ungdomstiden og kom til at dele det bedste med, maa vi ikke glemme for vor egen Skyld. De maa, om det er umuligt paa anden Maade, i det mindste leve i Mindet. Jeg tror for mit eget Vedkommende, at de ti Aar, jeg var i Uldum, vil blive i det store levet om atter og atter gennem Mindet Resten af mit Liv; thi der er fra disse Aar saa rige Tider, at mit Liv vilde blive forfejlet og fattigt, om det bedste fra mine Højskoleaar kunde slettes ud. Lad os derfor, I som vi, saa længe som det er muligt for os, slutte sammen om Elevmøderne paa Uldum Højskole for gennem dem at bevare og opfriske Mindernes Kilde. De, som nu arbejder der nede i den samme Gerning og baaret af den samme Tro, der førte og bandt os sammen, de vil med Glæde modtage os til Sommer og fremdeles. Men til allersidst endnu kun dette. Hvor meget vi Mennesker gennem Samliv end kan være for hverandre, saa vil vi ikke glemme, at den Sæd, vi ved egen Hjælp kan udsaa, er for intet at regne mod Guds Ords Sæd, som han har saaet ind i vore Hjerter. Vore Ord kan tit være fattige og kolde, og det kan være saa underlig svært at komme til at tale sammen.

Det er de golde Tider. Da gælder det om at mindes, hvad der staar i Salmen.

Hver Gang en ærlig Sjæl paa Jord
Vil sine Hænder folde
I Jesu Navn, men Bønnens Ord
Vil dø paa Læber kolde:
Forbarm dig over Støvels Kaar,
Vis, du paa alt kan bøde,
Og hvisk til os dit Fadervor,
Saa vore Tunger gløde.

Glædelig Jul!

Bonnet Friskole, 17—12—1911.

Knud Andersen.

Og hvad var igen den Saaning værd, om der ikke fandtes Jordbund, — Muld for Sæden — Ungdom, der har Lyst til at fange Sæden ind og lade den gro i Sindet? Faa den til at spire, grønnes og vokse over det ganske Land. — Først da udnytttes det store og herlige i Højskoletanken, og vi naar frem til at forstaa, at der er Plads for os alle, Brug for os alle; vi faar Mod til at være med i Stedet for at sidde og stirre os blinde paa dette: at vi føler os for ringe, — vi kan ingen Ting.

Højskoletanken har ogsaa et Hjemsted her i „Moderhuset paa Bakken“ Her bor ogsaa Mennesker, som har Lyst og Evne til at „saa Korn i Mulde“.

Derfor vil jeg ønske, at alle I, der har følt Glæden ved at sidde og lytte til gode Ord ogsaa her, vil være med til at faa mange flere med ind i Kæden, den Kæde af Venner og Elever, der rækker hverandre trofaste Hænder omkring Uldum Højskole.

Glædeligt Nytaar allesammen!

Sorine Bertelsen.

Den 5. Novbr. holdt Skolen sit Aabningsmøde, og skønt Vejret var daarligt, var dog en Flok af Skolens Venner mødt.

Foruden Skolens Lærere talte Forstander *Axelsen*, Krabbesholm, der var mødt for — som han sagde — at indsætte sine unge Venner, *Marie* og *Svenning Pedersen* i deres ny Virksomhed. — Han udtalte i et Foredrag om Opdragelse de bedste Ønsker for Uldum Højskoles Fremtid. — Hans Tilstedeværelse var netop et Bevis for at han troede derpaa, ellers var han ikke mødt frem.

Mødet sluttede med, at Gaardejer Johannes Jensen, Uldum, bød det ny Forstanderpar velkommen til Skolen, samtidig med at han udtalte sin Glæde over, at de Toner, der klang igennem de afholdte Foredrag, var de samme som dem, der i hans Ungdom drog ham til Højskolen, og som bidrog til at bestemme hans Livsretning.

Skolens Lærere

er i Vinter:

Lærer *Worm*, Landbrugskandidat *Lienggaard*, Gymnastiklærer *Jens M. Pedersen* og *Svenning Pedersen*.

Til Sommer overtager Fru *Worm* Gymnastiken, Fru *Marie Pedersen* overtager Haandgerningen; de øvrige Lærere bliver de samme.

Uldum Højskole, Uldum St. (Horsens Tørring-Banen).
Karteskole med Landbrugsfag fra Novbr.—April.
Pigeskole fra Maj—August.

Marie og Svenning Pedersen.

Elevmødet

paa Højskolen afholdes som sædvanlig den første Søndag i Juli Maaned.

Medlemsbidrag

opkræves ved Elevmødet eller umiddelbart efter.

Aarskrift

for

Uldum Højskoles Elevforening

Ved Juletid 1912.

Uldum Højskole
Uldum St.

Silkeborg.
Eksprestrykkeriet - A. Bernh. Larsen.
1912.

Uldum Højskole
Uldum St.

At komme med.

En af vore nulevende, saakaldte moderne Forfattere, der har skrevet meget kønt og godt, men ogsaa har skrevet en Del, som jeg synes hellere burde været uskrevet, har en Fortælling om en Hyrdedreng, der skulde med paa en Skoleudflugt, sammen med de andre Børn. --

Digteren fortæller først om, hvordan Budskabet om Skoleudflugten modtages af Husbonden. Han er misfornøjet med, at han skal undvære sin Dreng en hel Dag i den travle Sommertid. — Derfor skælder han ud over Læreren, der finder paa slige Kunster. Det er ikke derfor han, Gaardmanden giver Degnen Offer og Løn.

Nu ved jeg ikke, om dette er virkelighedstro. Jeg væg-
rer mig næsten ved at tro, at en Husbond kunde opføre sig, som det er skildret i Historien; men derimod er der noget andet, der er i Overensstemmelse med Virkeligheden; det er Skildringen af Drengens Moder, som kommer listende, for at faa sin Dreng hjulpet af Sted. — Hun trøster ham, fordi han maa arbejde med Fare for at komme for sent; hun har Tøj med til ham; hun søger at formilde den vrede Gaardmand. Hun, den fattige, forskræmte Kvinde er tegnet med sikker Haand. — Ligesaa er det tegnet med stor Kunst, hvorledes Drengen efter at have udført sit Arbejde styrter af Sted for tids nok at naa Toget. — Vogne kører forbi ham; men da ingen tager ham op, gribes han af Angst for at komme for sent. Han stønner da: „A kommer ett med,“ og gentagende disse Ord løber han, medens Taarerne driver ned ad hans Kinder. -- Da han omsider naar Stationsbygningen, er Toget kørt, og den lille Fyr staar da ene med

sin Sorg. Nu drager de andre af Sted til Lystighed, Glæde og Oplevelser, han alene er ikke med. Han er forbigaaet.

Eller et andet Eksempel. Det var i Vordingborg, at der stod en Dreng bag et Plankeværk og saa paa, hvordan de andre Drengene kunde lege og muntre sig. — Han maatte ikke komme med, han var Jøde, og de andre var Børn af Kristne. — Maaske de heller ikke saa gerne saa ham i deres Lag; thi mere end een Gang havde de raabt „Jødesmaus“ efter ham. — Det var næsten ikke til at udholde saadan at staa udenfor. — Det mærkede han ogsaa siden, da han kom i Skole i København. Naar da Religionslæreren, Peter Rørdam, havde Timer med Drengene, saa maatte Drengen — Goldschmidt hed han — sammen med en anden Jødedreng gaa bort. Hvor følte de sig satte udenfor. — Og kan vi andre ikke nok forstaa det. — Husker vi ikke selv fra vor Barndomstid, hvilken Sorg det var, naar Kammeraterne drog ud, og vi selv ikke kom med. — Det var slemt nok at se de voksne drage ud; men værre var det, naar det var Kammeraterne, og man saa skulde blive tilbage. Det ligger saa dybt hos Børn, dette at de vil med, og de husker det, hvis de bliver satte udenfor. — Vi ved da, at Goldschmidt tog Skade derved. Altid stod det for ham som et bittert Minde.

Men det er ikke blot i Barndomstiden, det er en Sorg at blive ladet tilbage. Uretten derved føles maaske lige saa stærkt i Ungdomsaarene. Jeg husker saa tydeligt fra min første Ungdom, hvorledes vi unge spurgte hverandre: Skal du med til Marked? eller skal du med til Bal der og der? Hvor var man nedslaaet, naar man da maatte svare nej! — Det var næsten en Sorg. Jeg husker ogsaa, jeg tidt har hørt een ung Pige hviske om en anden: „Aa, hvor hun er med. Hun maa da være glad“. — Ak ja! saadan var det! man vilde gerne være med. — Det var ikke til at holde ud, hvis man blev forbigaaet — glemt i en Krog. — „Bare der dog sker noget!“ vil den unge sige. Bare der leves! Helst noget godt og glædeligt, vil man sige; men alligevel — en Sorg er dog bedre end det tomme, som ikke er til at udholde.

Bare der leves, og man kan komme med og faa Kræfterne taget i Brug! Det er Løsenet for den kraftige Slægt, der kan ryste Ligegladhedens Stempel af sig, løfte Hovedet og frit sige til Livets gode Magter: „Skriv, hvad I vil, jeg byder mig til“. — Man kan se det paa mange af de unge, at de gaar med denne vældige Levetrang; man ser det paa deres søgende, spejdende Øjekast, deres længselsfulde Blikke. De ligesom spørger alle ældre, der forstaaer at lægge Mærke til dem: Kan I sige os, hvor vi finder det, der kan optage os helt og fuldt, saa vi kan sige: Nu er vi for Alvor med. — Ja, naar de unge gaar med disse spørgende Ansigter, saa gælder det om, at de retledes, saa Livstrangen bærer ind paa de sikre, lovlige Veje med den sande Lykke i Følge. — Mange unge kommer vel paa de vilde Veje, fordi de ikke fandt det, der kunde fylde Sjælen, saa forsøgte de, om ikke Tant og Ljas kunde bære deres Liv. Det kom af den utilfredsstillende Livstrang. — Man vilde med i Livet. — Var det ikke ens Ret.

Som det gaar den unge, gaar det vel tidt den ældre. — Jeg har set ældre Mænd ryste af Frygt for ikke at blive valgt til denne eller hin Bestyrelse. — Jeg har set, hvor det har gjort den gamle Mand eller Kvinde ondt, ligesom at blive slængt til Side, vraget maaske som en rusten Klinge. „Nu for sløv, men en Gang alt for hvas“. — Det gaar vel saadan at Levetrangen paa een Vis sløves med Aarene, og dog kan det gøre et gammelt Hjerte saa bitterlig ondt at føle sig udenfor. — Ja, der gaar fra alle levende Menneksesjæle en stadig Bøn om Lov til at leve med. — Det lille Barn beder: Mor, maa jeg komme med! Den unge ønsker: Bare jeg ikke bliver forbigaaet. Den ældre siger: Jeg vil med, og den gamle: Glem mig ikke helt! —

Hvordan bliver nu Vilkaarene for at kunne leve med i aandeligt Liv, ja i selve Kristendommen. Det er jo dog saadan, at selv om vi en Tid tror at kunne nøjes med det materielle, saa kommer der en anden Tid, hvor det ikke kan bære, men hvor vi skal dybere ind, ind til Kilder, hvor

vi kan hente Kraft, Mod og Tilgivelse. — Jeg kan svare herpaa: Vilkaarene for at komme med i aandeligt Liv og Kristendom er tidt de modsatte af, hvad Verden kalder de rigtige, for at kunne gøre sig gældende i dette Liv. — I Verden er Rigdom, fin Slægt og høj Stilling en Hjælp, naar man vil tages i Betragtning. I Aandens Verden kommer det ikke an paa sligt. Der kommer det først og sidst an paa Modtagelighed, Ydmyghed og Trang, paa Vilje til at tage imod og paa Vilje til at bevare og bruge det modtagne til Guds Ære og til Gavn for Mennesker. — Derfor skulde Trangen til at være med i Livet med Aarene omformes til mere at eftertrægte den aandelige Verden end den materielle. — Ikke saadan at forstaa, at denne Verdens Ting skal være os ligegyldige. Herfor er der vist heller ingen Fare; men saadan, at vi forstaa, at denne Verdens Ting skal være Forstand er det virkelige Liv, og saadan, at vi forstaa, at aandelige Skatte er indre Rigdom, der kan føres med hinders. — Til Slut vil jeg gerne sige til de unge, der lytter efter, hvad jeg har at sige: Den Livstrang, I har til at være med, den er god og sund. Sørg blot for, at den — eller en Del af den — overføres paa det aandelige Omraade. — Der skulde I helst være med, og I skulde allerhelst være med i den Flok, der søger sin Hjælp i Kristentro. — Saa først kommer I rigtig med. — Dette ønsker jeg for eder alle. — Dermed en venlig Hilsen. Vi haaber at se mange til Elevmødet i Sommer.

Eders

Svenning Pedersen.

Ogsaa jeg vilde gerne sende en Hilsen til gamle og unge Elever fra Uldum Højskole. — Nu er der altsaa hængaet godt og vel et Aar, siden vi flyttede hertil. — Alle kan vist forstaa, at det ikke var uden Frygt, jeg gik ind til Gerningen som Højskoleemor. Vort Husvæsen havde hidtil kun været beregnet til to Mennesker — og saa det, at det

nu blev en hel Flok, hvis Velfærd jeg skulde tænke paa, jo, det kunde gerne give Betænkeligheder. — Men jeg maa sige, at det blev meget lettere, end jeg havde troet. Først har det hjulpet mig meget at have min Søster Inger og vore flinke Piger Astrid og Agnes til Medhjælp — Marie Smedekone ikke at forglemme. I ved jo alle, at hende sender vi Bud efter, naar det rigtig kniber. — Men dernæst har I Elever, der har været her, ogsaa gjort det let for mig. I er kommen mig saa venligt i Møde, og gaaet saa trofast ud og ind i vort Hjem, at det blev os alle let at bære Arbejdet og Travlheden. Jeg beder eder modtage min hjerteligste Tak herfor og for alt godt Samvær i Hjemmet. — Ligesom vi her saa tidt tænker paa og taler om eder og ønsker alt godt for eder, saaledes vil jeg ogsaa bede jer tænke paa os og ønske for os, at vi maa faa Lykke og Velsignelse til vor Gerning, og til, at vort Hjem ogsaa maa blive et Hjem for den Ungdom, som vil komme hos os.

Hermed en venlig Hilsen og Tak fra eders

Marie Pedersen.

Det er nok Herre, tag nu mit Liv.

Disse velkendte Ord udtalte Profeten Elias paa Vejen til Bjerget Horeb, hvortil han var flygtet for at skjule sig for sine Fjender; men skal de ret forstaaes, maa de ses paa Baggrund af de Begivenheder i den store Profets Liv, som er gaaet forud. Vi maa erindre os, hvorledes Elias paa Herrens Ord var gaaet til Kong Akab og havde truet med, at der hverken skulde falde Regn eller Dug, før Herren sagde til. Dette var Straffen, som ramte Afgudsdyrkeren og hans Folk, da Herrens Time kom til dem; og da de havde Smerten over sig, og ingen Udvej kunde finde, men kun forgæves

paakaldte deres Afguder i den yderste Nød, slog Herrens Ild ned og fortærede Brændofret, Veddet, Stenene og Støvet, saa Folket kastede sig ned og raabte: „Herren er Gud, Herren er Gud!“ Elias stod som Sejrherren, hans Ord var fuldt ud gaaet i Opfyldelse, han stod med Magten, og han brugte den uden at have Barmhjærtighed med sine Modstandere, Baals Profeter, men dræbte dem alle. —

Dog Sejren var kort. Ved sin voldsomme Fremfærd, ved Blodbadet paa Dronningens hedenske Præster fremkaldte han Hadet og Hævnen imod sig, saa han kort efter maatte flygte og skjule sig i Hulerne i Horebs Bjerg. Da han der ude i Ensomheden prøver sig selv og gør op med sin Gud, kommer han til det Resultat, at han er færdig med dette genstridige Folk. Mellem ham og Israel er der nu en Bitterhedens og Hadets Afgrund, som han aldrig kommer over. Derfor har han ingen anden Bøn til Herren nu end denne: „Det er nok Herre, tag nu mit Liv“. Med disse Begivenheder for Øje forstaar vi først hans Ord og den Selvopgivelse, som ligger deri. — Det var et Fald for Elias midt i en stor Sejr; men Gud vilde endnu kendes ved ham, kunde endnu bruge ham, naar Elias fandt ind til det milde og kærlige i sit eget stride Sind, saa han derigennem kunde vinde Fortrøstning til sin Gerning, som var, at være en mild og kærlig Vejleder frem mod Gud for det Folk, som han elskede saa højt. Hans forpinte Hjærte skælvede for den Røst, som kom til ham gennem Stormen, Jordskælvet og Luen, og han kunde ikke længere kaste sig ud i den endeløse, blodige Kamp, som dog intet Maal førte til; men da han hører den sagte Susen, svøber han sit Hoved ind i sin Kappe, stiller sig i Hulens Aabning og modtager Guds Befaling om at vende tilbage og tage sin afbrudte Opdragergerning op. Dette Billede af den lyttende Elias i Bjerghulen, som den stille Susen faar Magt over, hører til de Træk fra Bibelhistorien, der griber Barnets Sjæl og derfor bliver bevaret ind i Ungdommens og Manddommens Aar. Ja tit, naar Kampene var strænge, naar det syntes for den virkelystne, frem-

adhigende Ungdom og Manddom, som om alle Anstrængelserne for at naa frem og faa Folket til at følge var frugtesløse, da kommer Prøvelsernes Stund, som den kom til Profeten, og da stiger Billedet af den ensomme Mand frem for det indre Øje. Det gælder i store som i smaa Forhold, at Forsagthedens og Mismodets Tider kommer, og ofte er det vel, som Kirkens ædleste vidner om det, Gud, der sender Modgangen til os for derigennem at drage os ind i sit Rige. Om vort Liv blev en bestandig Medgang, om alle vore Ønsker og Forhaabninger gik i Opfyldelse, om enhver Plan, som lagdes, blev til Virkelighed, mon vi saa ikke faldt i den Fristelse, at betragte os selv som bedre end andre Mennesker, som særlige Redskaber til at fremme Udviklingen, som Førere, snart i større, snart i mindre Forhold. Ja Historien viser, at mangen Sejrherre er endt med at dyrke sig selv som en Gud paa Jorden, indtil Modgangen lærte ham at finde sig selv igen. Selv om det gør ondt, naar Gud rører os med sin stærke Haand, saa vi synker i Knæ, saa er det dog kun Vejen ind imod den store, stærke, stille Magt, der formaar at føre ind i Ensomheden og Selvprøvelsen og tilsidst ind i den store Kærlighed, som aldrig søger sit eget, men som forvandler Forsagtheden til Kraft, rejser det faldne Mod og giver Tro paa Lysets Magter. Vi stunder nu mod Julen, den Fest, som frem for alle andre er i Stand til at holde det stærke, voldsomme og ubeherskede i vor Natur i Ave. Maatte kun de store Lidenskaber, som raser mellem Folkeslagene paa Balkanhalvøen ogsaa snart blive tæmmede, at ikke en endnu større Kamp skal hjemsoge Evropa og bringe Døden og Sorgen ind i de enkelte Hjem, som uden Ansvar og Skyld bliver draget ind deri. Den Tanke er ofte i denne Tid kommen til mig: Hvorledes kan de kristne, som bærer Ansvaret for en Krig, faa Fred i deres Samvittighed et eneste Øjeblik, hvorledes gaar de Julen imøde? Er Magt og Ære det største paa Jorden for dem? Men hvis saa er, hvor langt er der saa ikke igen, før Kristendommen har saaledes gennemsyret Folkeslagene, at der kan

handles i det store ud fra den Kærlighed, Frelseren gav. Naar der tales til den enkelte Menighedskreds, saa er Kristendommen ikke blot en Lære, men en Sandhed, som det gælder om at komme til at leve i, at faa gjort til Virkelighed; men gælder det hele Folkeslag, saa synes Kristendommen en Theori, som det for Ærens Skyld gælder om, at et Lands Statsmænd kan se at komme uden om. Jo, Stormen, Jordskælvet og Luen kan der lyttes til og handles ud fra, om saa et Folk skal forbløde sig derunder; men den stille, sagte Susen, Elias førtes af ind i sin Gerning paa ny, den kan ikke høres. — Men Troen paa denne Magt maa ikke slippes. I unge, som har mødtes paa Højskolen, har været under dens Paavirkning. Nu gælder det om, der hvor I færdes, at blive faste i Troen paa, at kun ad den Vej kommer Fornyelsen og Genrejsningen i de tunge Tider. Vel er der lang Vej frem, ofte kan det vel endog se ud, som om det slet ikke bærer fremad, men snarere gaar tilbage. Det er Prøvelsens Tider. Da kan det være rigtigt, at gaa ind i Ensomheden. Hver har sin Hule, og meget kan den dække over en kortere eller længere Tid; men vi maa ikke blive derinde. Vi maa lære at lytte, naar Herrens Røst lyder, som den lød til Elias. „Hvad gør du her?“ Vi maa vove os til at følge den kaldende Røst. Hver den, som hører hans Røst, og er af Sandheden, han vil ogsaa faa Lysets Kraft at mærke. I hans Sjæl vil Genrejsningen komme efter hvert et Nederlag.

Elsk din Næste, du Kristensjæl,
træd ham ikke med Jærnskohæl,
ligger han end i Støvet.
Alt, som lever, er underlagt
Kærlighedens Genskabermagt,
bliver den bare prøvet.

Bonnet Friskole, 27. December 1912.

Knud Andersen.

Et Rejseminde.

Har du glemt dit Fadervor,
mindes du ej Bøn at bede:
lær den af en Guddoms Vrede!
Tænk dig, Synder, da til Sæde
i en Baad paa Sognefjord!

Disse stærke Ord har Henrik Vergeland skrevet i et Digt om „Sognefjord“, deroppe i hans stolte Hjemland Norge. Og vist er det, at det er underlige Følelser, der vælder frem i Sindet, naar man sejler „i en Baad paa Sognefjord“. Det er med nogen Grund, Vergeland har kunnet sige: Har du glemt at bede, kom saa og lær det paa Sognefjordens Vande. Denne dystre Fjord, „der mætter sig med Mulm“ og synes „at suge Sorthed“ af Fjeldene, tager Magten over os, — man føler sig saa lille midt i den storladne Natur, disse mægtige Fjelde, der er os saa nær, stænger Verden ude; man føler sig saa ene, og mange er de Tanker, der da melder sig i et modtageligt Sind. Der kommer en Længsel, som ikke fik Liv andetsteds deroppe blandt Fjeldene: Længselen efter Danmark. —

Ikke havde jeg vidst før, at det havde noget at betyde for mig, at Danmarks Natur er de aabne, lyse Sletter, ombølget af Hav, men nu følte jeg, at hjemme i Danmark er der højt til Loft og vidt til Væg, og saadan maatte det være, hvor jeg skal leve vel.

Hvilken Rigdom ligger der dog ikke gemt for os i Navnet Danmark!

Men vi er ikke rigtig for at give vore Følelser tilkende, det ligger ikke for os, at lade dem komme til Orde ved enhver Lejlighed. Kan man faa Held til det, da er det skönt, ja gribende at være med, thi da er det Hjærtestrængene, der klinger, da er det de dybe Undertoner, man hører.

Jeg hørte en Skare Ungdom synge en Sommeraften;

fuldtonende og inderligt lød denne Bekendelse gennem Sangen, at de grønne Øer er „vort Hjertes Hjem her-neden“.

Dig elsker jeg — Danmark, mit Fædreland!
Hilsen til alle! —

Sørine Bertelsen.

Vinterhvile.

Det var hen ad Aften, da vor fælles Ven rejste sig fra Skrivebordet. Nu var det nødvendigste besørget — Fattigsager og Vejsager og Skolernes Forsømmelseslister fra de to Efteraarsmaaneder. Han talte Brevbunken igennem og lod Øjnene flygtigt løbe over Linierne i den opslaaede Journal. Jo, Tallet passede. Han lukkede Bogen og lagde Brevbunken ovenpaa. Han følte sig saa tom og træf. Der havde ikke været en eneste spændende Sag i hele Bunken — den Slags blev sjældnere og sjældnere. Eller var det maaske en selv, der var ved at blive gammel, var begyndt at tørre ud?

I saa Fald — hm — ikke værd at spekulere. Hellere ud at røre sig lidt efter al den Stillesiddende. Man kunde jo hugge Pinde en Times Tid, inden det blev helt mørkt. Noget egentligt Arbejde nyttede det ikke at begynde paa saa sent paa Dagen.

Han slæbte et Par Favndulde ind i Brændehuset, stillede Blokken hen mod Døren, hvor der var lysest, og begyndte at hugge. Øksen gik i jævn og ensformig Takt, Pindebunken blev større. Uden at tænke over det stod han og passede nøje paa, at Stykkerne blev lige lange — og saa talte han dem efterhaanden som de faldt. Men hver Gang han tog en ny Gren, havde han glemt Tallet og begyndte for fra. Det var jo ogsaa ligegyldigt med Tallet — det var jo bare et Arbejde, der skulde gøres, enten det saa blev

til lidt eller meget. Det var med det som med Skriveriet — det skulde gøres, enten der kom noget ud af det eller ej.

Nu var Grenene forbi. Han maatte have nogle flere ind fra Vedkastet. Det var da lyst lidt endnu.

Men hvordan var nu det? Var der Forandring i Luften? Den føltes helt anderledes end før. Ikke saa død og klam. Han trak Vejret dybt og tørrede sig over den svedige Pande. Hm — det gjorde alligevel godt at arbejde sig varm. Trætheden var ved at gaa bort. Nu saa han, at det var begyndt at sne. Blødt og let dalede Fnuggene ned gennem den stille, graa Luft. Stenbroen var hvid allerede, Halmstraa og Snavs blev borte. Og Straatagene — de lysnede allerede helt festligt. Og nu ringede det Solen ned — Solen, som ikke havde været at se i mange Dage.

Han strøg Huen af. Saa mildt og fredeligt det dog lød med de Bedeslag. Og saadan en Hvile, den gav alt, den hvide Sne. Men ikke Død, ikke Tomhed. Nej, under den hvide Sne der slumrede Spirene, sov og samlede Kræfter til at bryde, naar Vaaren kom.

Kanske det var ligesaadan med Mennesker. Kanske de ogsaa havde deres Vinterhvile iblandt, da de uden selv at vide det samlede Kræfter til en ny Vaartid.

Øksen gik som før, men i rappere Takt. Han talte ikke Pindestykkerne. Han stod og nynnede paa en Melodi, som han aldrig havde hørt: „Du hvide Sne — Du hvide Sne — Du dækker de slumrende Spirer —“.

Peter Alsted.

Meddelelser.

Til November 1912 havde vi Lærerskifte her paa Skolen. Lærer Worm og Hustru overtog nemlig til den Tid Aarby Friskole ved Kallundborg. I deres Sted kom Lærer

Kristian Svendsen og Hustru hertil. — Lærer Svendsen har før været ansat som Lærer i Folkeskolen i Nærheden af Hjørring; nu træder han altsaa ind i Worms Plads som Lærer ved Højskolen og Friskolen. — Højskolen, der sidste Vinter havde 24 og i Sommer 18 Elever, har i Vinter 36 Elever. Deraf udgør de 4 et lille Hold for sig, fordi de agter at forberede sig til at komme paa Seminariet.

Foruden de faste Lærere: P. Lienggaard, Kristian Svendsen og Svenning Pedersen har i Vinter Læge Nordgaard og Snedkermester Søren Kristensen Timer paa Skolen. — Til Sommer bliver Marie Pedersen atter Lærerinde i Haandgering.

Uldum Højskole (Uldum St.).

Pigeskole Maj—August.

Karleskole Novbr.—April.

Seminarieforberedelse kan faas.

Marie og Svenning Pedersen

Elevmødet paa Højskolen afholdes som sædvanligt den første Søndag i Juli Maaned (d. 6.).

Elevmødet sidste Sommer blev som sædvanlig afholdt første Søndag i Juli, og der var over det den kendte hyggelige og festlige Stemning, dog med en noget dybere Undertone end ellers. Den store Sorg, som Andersens kort Tid forinden havde lidt, satte ikke alene sit Præg paa hans Tale, men berørte paa forskellig Vis Sindene baade hos de andre Talere og hos Tilhørerne. Forøvrigt blev man her atter mindet om, at „Sangen har Lysning“, idet den kønne og frejdige Sang, der ydedes af et Hold af Sommereleverne under Ledelse af Svenning Pedersen, bidrog meget til ikke at sprede men mildne den vemodige Stemning, der hvilede over Eftermiddagsmødet.

Elevforeningens Generalforsamling havde den sædvanlige Dagsorden. Jeg skal ikke fylde Pladsen med en Gengivelse af Regnskabet, kun nævne, at naar der i det forløbne

Aar kun var udbetalt en Elevunderstøttelse paa 25 Kr., skønt Regnskabet ballancerede med 102 Kr. 09 Øre, da hidrører dette fra, at Udgifterne til Aarsskriftet for 2 Aar havde maatte opføres paa dette Regnskab.

Til Bestyrelsen skete kun et Nyvalg, nemlig Fru Signe Kristensen i Stedet for Johanne Hesselager. (Sidstnævnte hedder iøvrigt nu ogsaa Fru Kristensen, idet hun er gift med den tidligere Lærer ved Højskolen, Sigurd Kristensen.) Til Formand for Bestyrelsen valgtes undertegnede. Skønt jeg egentlig mente, der kunde være truffet et heldigere Valg, er jeg nu ganske glad ved Hvervet. Jeg faar jo derved en Smule med Højskolen og med de gamle Elever at gøre, hvilket jeg saa meget mere sætter Pris paa, som jeg nu i flere Aar, meget mod mit Ønske, har været afskaaret fra Deltagelse i det daglige Højskolearbejde.

Det vil maaske have undret en Del af Medlemmerne, at der i Aarsskriftet ikke findes noget Bidrag fra Lærer Worm. Forklaringen er den, at han vel sent fik min Opfordring til at skrive et Stykke, og just i de Dage havde han mistet sin Fader. Det blev ham derved umuligt at faa skrevet noget, inden det skulde gaa i Trykken.

Til de sønderjydske Medlemmer er der ikke sendt Optrævning, da dette jo vilde blive forholdsvis dyrt. Vi beder derfor dem, der vil vedblive at være Medlemmer, at de sender Medlemsbidraget for 1912—13 (1 Kr.) til P. Alsted, Uldum. Det kan sendes enten pr. Postanvisning eller i danske Frimærker.

Foreningens samlede Medlemstal er for Tiden lidt over 100, hvoraf ca. $\frac{1}{10}$ er fra Sønderjylland.

G l æ d e l i g J u l o g N y t a a r a l l e s a m m e n !

P. Alsted.